

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

Tessa Dare

Damos ir hercogai

IEŠKOMA:
GUVERNANTĖ

svajonių knygos

TEŠKOMA:
GUVERNANTĚ

Tessa Dare

TEŠKOMA: GUVERNANTĖ

Romanas

Vilnius
2020

Skiriu savo vaikams, Darelingams, nes šios serijos knygas aš kažkodėl esu linkusi dedikuoti žmonėms, kurie, tikiuosi, jų neskaitys. Duktė buvo puiki patarėja kuriant Rozamundos ir Deizės paveikslus, o gudruolis sūnus padėjo man suprasti, kad kai kurie vaikai daugiausia pasiekia mokydami neįprastais būdais.

Darelingai, aš myliu jus abu. Pažadu, kad iš visų savo knygų priversiu jus perskaityti tik šį vienintelį puslapį.

(Tai bent pasisekė: dabar aš sugėdinau jus tūkstančių nepažįstamų žmonių akivaizdoje. Na ir mamytė!)

Prologas

Aleksandra Mauntbaten turėjo į valias sveiko proto. Jos draugės tuo buvo įsitikinusios.

Nors iš tikrųjų tai proto Aleksė visai neturėjo, nes buvo pametusi galvą dėl žavingo vyriškio šelmiškomis žaliomis akimis. Jeigu būtų gebėjusi blaiviai mąstyti, ji nebūtų taip apsikvailinusi su tuo Knygyno Viliūgu.

Netgi dabar, praėjus daugiau nei pusmečiui, Aleksandra su visomis smulkmenomis prisiminė nemalonią sceną, matė prieš akis su visomis smulkmenomis, tarsi stebėdama spektaklį.

Veiksmo vieta: *Hatchard's* knygynas.

Veiksmo laikas: lapkritis, trečiadienio popietė.

Veikėjai: Aleksandra (be abejo). Trys jos geriausios draugės: Nikola Tig, ledi Penelopė Kempjen ir Ema Pembрук, hercogienė Ešberi. Pirmą kartą pagrindinį vaidmenį vaidinantis (malonėkite pasitikti jį fanfaromis) – Knygyno Viliūgas.

Scena prasidėjo taip:

Aleksandra žongliravo stirta Nikolos knygų, sukrautų jai ant vienos rankos, o kitoje laikė ir skaitė savo išsirinktą Šarlio Mesjė katalogą „Žvaigždžių spiečiai ir ūkai“, kurį tarsi perlą

atrado naudotų knygų skyriuje. Jau seniai ji ieškojo nenaujos šios knygos tomelio. Naujo negalėjo sau leisti.

Vieną akimirką ji palaimingai nardė po astronominius ūkus, o kitą...

Bumt! Kosminės reikšmės susidūrimas.

Priežastis taip ir liko neaiški. Galbūt ji žengtelėjo žingsnį į šalį, o gal jis pasisuko nežiūrėdamas. Nesvarbu. Kad ir kurio iš jų alkūnė atsitrenkė į kito ranką, veiksmas sukėlė atoveiksmį. Toliau viskas vyko pagal fizikos taisyklės. Suveikė visuotinės traukos dėsnis. Aleksės knygos pabiro ant grindų, o kai ji pakėlė nuo jų akis ir pažvelgė prieš save, išvydo *ji*.

Susitaršiusiais šviesiai rudais plaukais, stilingais drabužiais, pasikvepinęs nuodėme dvelkiančiu odekolonu, jis šypsososi neabejotinai nuo paauglystės ištobulinta šypsena, kuria naudojosi kaip priemone priversti moteris jam viską atleisti.

Skleisdamas malonų žavesį vyriškis surinko knygas. Iš Aleksės nebuvo jokios naudos.

Jis pasiteiravo jos vardo – ji mikčiodama pasakė.

Jis paprašė jos parekomenduoti knygą – dovanai, sakė, dviem mergaitėms. Atsakydama ji dar labiau mikčiojo.

Jis buvo visai arti, Aleksė įtraukė į plaučius jo kvapo: odekolonas dvelkė mišku ir žeme... buvo neapsakomai vyriškas. Ji vos nenualpo senų spaudinių skyriuje.

Bet jis pažvelgė į ją šiltomis žaliomis akimis – iš *tikrųjų pažvelgė*, o žmonės retai taip daro, nes tai reiškia, kad jie taip pat leidžia tam žmogui iš *tikrųjų pažvelgti* į juos. Veiksmas sukelia atoveiksmį.

Jis priverstė ją pasijusti vienintele moterimi knygyne. Gal net vienintele moterimi pasaulyje. Ar netgi visatoje.

Atrodė, tai truko amžinybę, bet vis tiek baigėsi per greitai.

Vyriškis jai galantiškai nusilenkė, atsisveikino ir nuėjo, nusinešdamas jos išsirinktą Mesjė katalogą „Žvaigždžių spiečiai ir ūkai“, o Aleksės rankoje liko nuobodus skaitalas, skirtas „paklusnioms mergaitėms“.

Spektaklio pabaiga.

Na, bent jau taip turėjo būti.

Aleksė tvirtai apsisprendė susidūrimą su šiuo vyriškiu ištrinti iš atminties, tačiau Penė, ta nepataisoma romantikė, neleido. Kadangi savo vardo vyriškis nepasakė, Penė sugalvodavo jam vis juokingesnių pravardžių. Iš pradžių nepažįstamasis buvo tiesiog Knygyno Viliūgas, bet ilgainiui ėmė sparčiai kilti į didikų luomo aukštumas. Seras Išmanusis, lordas Knygius, *Hatchard's* knygyno hercogas...

Liaukis, – nuolat kartojo sau Aleksė. – Tai nutiko jau seniai, aš jį beveik pamiršau. Žinoma, ir jis mane pamiršo. Tai, kas buvo, nieko nereiškia.

Vis dėlto reiškė. Vienoje kvailoje Aleksės atminties kertelėje tas susidūrimas nusidažė vaivorykštės spalvomis, pasipuošė fejerverkais ir tapo panašus į... į kai ką. Apie tai nederėjo užsiminti niekam, netgi Penei, Emai ir Nikolai. Tiesą sakant, Aleksė vengė tai pripažinti net pati sau.

Nuo to laiko, kaskart užsukusi į *Hatchard's* knygyną... į Mūzų Šventovę ar net į Minervos biblioteką, Aleksė žvilgsniu ieškodavo jo. Įsivaizduodavo, kaip jie vėl netyčia susitinka, kaip jiems gurkšnojant popiečio arbatą, užsitęsiančią iki pat vakarienės, jis prisipažįsta slankiojęs po knygynus kaip ir ji vildamasis... sutikti ją. Nes per tą skausmingą vienpusį dviejų minučių jūdviejų pokalbį jis, žinoma, supratęs, kad ši nerišliai

kažką veblenanti nevikri mergina iš darbininkų klasės, dėl mažo ūgio galinti tilpti vidutinio didumo virtuvinėje spintelėje, yra kaip tik ta, kurią jis ir troškęs surasti.

Tokios kaip tu aš ir ieškojau.

Dabar, kai jau radau, aš tavęs nebepaleisiu.

Man tavęs reikia, Aleksandra.

Po galais tą sveiką protą.

Pragyvenimui Aleksė užsidirbdavo derindama laikrodžius turtingų užsakovų namuose, svajonėms ji neturėjo laiko. Ji išsikeldavo *tikslus* ir stengdavosi juos pasiekti. Tvirtai įsiremusi kojomis į žemę ištiesindavo pečius ir žengdavo tiesiai ten, kur būdavo nusprendusi.

Ji nė už ką – nieku gyvu – nepasiduos romantinėms fantazijoms.

Deja, Aleksės vaizduotė nepaisė tokių nuostatų. Jos svajonėse, po popietinės arbatėlės juodu vaikščiodavo parke, įdomiai kalbėdavosi, bučiuodavosi po žvaigždėtu dangumi ir netgi (vien nuo tokios minties Aleksės užsispyrimas susvyruodavo)... susituokdavo.

Tikrai. Susituokdavo.

Ar imi šį Nepažįstamą Knygyno Viliūgą, nieko nenutuokiantį apie vaikų literatūrą, į teisėtus vyrus?

Nesąmonė.

Mėnesių mėnesius bandžiusi atsikratyti nelemto pamišimo Aleksė nuleido rankas. Šias fantazijas, kad ir kokios jos kvailos, ji bent jau galėjo laikyti paslapyje. Niekam nereikėjo jų žinoti. Tikriausiai ji daugiau niekada nesutiks to Knygyno Viliūgo.

Tačiau vieną rytą, žinoma, sutiko.

1

Rytas prasidėjo taip kaip dauguma Čeiso rytų pastaruoju metu. Tragiška netektimi.

– Ji mirė.

Jis pasisuko ant šono. Sumirksėjęs išvydo Rozamundos veidą.

– Kas atsitiko šį kartą?

– Šiltinė.

– Nuostabu.

Įsitvėręs į minkštą sofą atkalnę Čeisas sunkiai atsisėdo. Vos tai padaręs pasigailėjo. Pasitrynė smilkinius apgailestaudamas, kad taip nederamai elgėsi praėjusią naktį. Ir ištvirkavo paryčiais. Mąstydamas apie tai nusprendė, kad veikiausiai turėtų apgailestauti dėl visos vėjais praleistos savo jaunystės. Reikėtų keisti įpročius.

– Tai gali truputį palaukti, – pareiškė jis. Kol liausis suktis galva ir jis nusipraus tą šleikštų prancūziškų kvepalų dvoką.

– Deizė sako, kad tai būtina atlikti dabar, antraip užkratas gali išplisti. Ji šarvoja kūną.

Čeisas sudejavo. Bet nusprendė, jog ginčytis neverta. Geriau su tuo susitaikyti.

Kopiant ketvirtą laiptų maršą į vaikų kambarį jis pakartojo savo dešimties metų senumo klausimą:

– Nejaugi tu negali sutvarkyti šio reikalo?

– O jūs?

– Ji yra *tavo* jaunesnioji sesuo.

– Jūs esate jos globėjas.

Čeisas susiraukė ir pasitrynė tvinkčiojantį smilkinį.

– Nesugebu būti griežtas.

– O mes nesame linkusios paklusti, – atšovė Rozamunda.

– Aš tai pastebėjau. Nemanyk, jog nemačiau, kaip įsidėjai į kišenę tą šilingą nuo šoninio stalo. – Užkopę laiptais juodu nužingsniavo koridoriumi. – Paklausk, tai turi liautis. Aukštuomenės atžaloms skirtos internatinės mokyklos nepriima smulkių vagišių ir serijinių žmogžudžių.

– Tai buvo ne žmogžudystė, o šiltinė.

– Na žinoma, kas daugiau.

– Be to, mes nenorime į internatinę mokyklą.

– Rozamunda, tau jau laikas suprasti vieną dalyką. – Čeisas atvėrė vaikų kambario duris. – Mes ne visada gauname tai, ko norime.

Čeisas tai puikiai žinojo. Jis visai *nenorėjo* tapti dviejų našlaičių globėju. Ir tikrai *nenorėjo* tapti Belvuario dvaro ir hercogo titulo paveldėtoju. O *dar mažiau* norėjo eiti į ketvirtas laidotuves per keturias dienas. Bet štai – atėjo.

Deizė pasisuko į Čeisą. Jos šiaudų spalvos plaukus dengė tamsus šydas.

– Prašau pagerbti velionę.

Ji kviečiamai pamojo Čeisui. Šis paklusniai priėjo ir pasilenkė, kad ji pasiektų užrišti jam ant rankos gedulingą raištį.

– Užjaučiu tave dėl netekties, – tarė jis. *Labai užjaučiu. Tu nežinai, kaip užjaučiu.*

Čeisas užėmė savo vietą prie lovos galvūgalio ir pažvelgė į velionę. Ši buvo pamėkliškai blyški, susukta į baltas įkapes. Užmerktas akis dengė sagos. Ačiū Dievui. Velniškai nejauku, kai negyvėlio akys spokso į tave stikliniu tuščiu žvilgsniu.

Deizė paėmė jam už rankos ir nuleido galvą. Drauge su jais pasimeldusi Viešpačiui, ji kumštelėjo Čeisui į šoną.

– Pone Reinaudai, malonėkite pasakyti keletą žodžių.

Čeisas užvertė akis. O Dieve...

– Visagalis Tėve, – prabilo jis liūdnu balsu, – mes atiduodame Tau Milisentos sielą. Iš pelenų į pelenus. Iš dulkių į dulkes. Ši lėlytė buvo nekalbi, ji negalėjo savarankiškai judėti, tačiau ją vis tiek visi prisimins dėl šypsenos, kuri, galima sakyti, buvo nupiešta jos veidelyje. Mes žinome, kad per mūsų Atpirkėjo malonę ji prisikels, galbūt net iki pusryčių. – Jis atsiduso ir pridūrė: – Deja.

– Amen... – nutęsė Deizė. Ji iškilmingai paguldė lėlę į medinę žaislą dėžę ir užvožė dangtį.

Rozamunda sudrumstė slogią tylą.

– Eime į virtuvę, Deize. Pusryčiams yra sviestinių bandelių ir uogienės.

– Jūs pusryčiausite čia, vaikų kambaryje, – pareiškė Čeisas. – Guvernantė...

– Guvernantė? – perklausė Deizė pažvelgusi mielu nekaltu žvilgsniu. – Bet mes nebeturime guvernantės.

Čeisas sudejavo.

– Tik nesakykite, kad naujoji metė darbą. Juk aš ją tik vakar pasamdžiau.

– Mes atsikratėme jos po septyniolikos valandų ir penkiolikos minučių. Naujas rekordas.

Nejtikėtina.

Čeisas ryžtingai žengė prie pasaulio žemėlapiu, kabančio ant sienos, ir čiupo rodomąją lazdelę.

– Čia, – bedė jis kur pakliuvo, bet tuojau nutaisė reikšmingą veido išraišką. – Aš išsiūsiu judvi į internatinę mokyklą *čia*. Jums patiks... – tarė ir prisimerkęs įsispoksojo į žemėlapi, – Maltoje.

Putodamas iš pykčio Čeisas movė iš vaikų kambario, nusi-leido visus keturis laiptų maršus, kuriuos buvo užlipęs, tada dar pusę maršo ir per virtuvę patraukė į savo asmeninį prieglobstį. Vos įėjęs uždarė, užrakino duris ir iš visų plaučių apmaudžiai atsiduso. Nors jam nereikėjo triūsti dėl duonos kąsnio, jautėsi velniškai pavargęs. Norėjo nusiprausti, nusi-sikusti, persirengti ir išgerti miltelių nuo galvos skausmo. Barovas atvyks po valandos, Čeisui teks peržiūrėti pluoštą dokumentų ir pasirašyti banko sąskaitas. Klube šįvakar rengiamos linksmos išgertuvės. O jam dar reikėjo nusamdyti naują guvernantę.

Tačiau prieš ko nors imantis būtina išgerti.

Žingsniuodamas prie baro Čeisas praėjo pro kortų stalą, užtiestą marška nuo dulkių, ir į sieną atremtus paveikslus, kuriuos reikėjo pakabinti. Čia buvo dar daug nenuveiktų darbų. Žinoma, viršuje Čeisas turėjo puikiai įrengtą miegamąjį, tačiau dabar jis troško būti kuo toliau nuo vaikų kambario. Pokyčių ėmėsi dėl mergaičių ir dėl savęs. Jam buvo geriau nežinoti, kokias išdaigas globotinės krečia viršutiniame namo aukšte, o ką jis išdarinėja apačioje – ne jų reikalas.

Atsikimšęs butelį Čeisas prisikliukino didelę taurę vyno. Gal kiek per anksti pradėti gerti, bet nieko tokio. Galų gale, jis juk gedi. Galima pakelti taurę Milisentos atminimui.

Vienu gurkšniu nugurkęs pusę taurės Čeisas išgirdo tylų beldimą į duris. Ne į duris tarp jo kambario ir virtuvės, o į kitas, išeinančias į skersgatvį.

Čeisas tyliai nusikeikė. Matyt, atėjo Koletė. Kažkurią naktį juodu pasilinksmino, tačiau nei jo abejotina reputacija, nei atsisveikinimo puokštė nepadėjo jai susiprasti. Bus priverstas asmeniškai su ja pasikalbėti.

Tu dėl to nekalta, mieloji. Aš kaltas. Esu nepataisomai sugedęs. Tu verta geresnio.

Tai skambėjo banaliai, bet buvo tiesa. Užmegzdamas santykius, kūniškus ar kitokius, Čeisas laikėsi vienos taisyklės.

Neprisirišti.

Ja reikėjo vadovautis gyvenime ir meilėje. Ja vadovaujantis išsiūsti globotines į internatinę mokyklą. Ką nors kam nors žadėdamas jis tik įskaudina.

– Prašom, – neatsigręždamas pakvietė Čeisas. – Neužraskinta.

Durys atsidarė ir vėl užsidarė, skersvėjis paglostė sprandą. Tarsi pirštų galiukais perbėgo.

Čeisas paėmė dar vieną taurę, įpylė vyno.

– Sugrįžai norėdama daugiau? Tu nepasotinama. Taip ir maniau, kad tyčia palikai čia kojine aną... – jis atsigręžė laikydamas rankoje taurę vyno, nutaisęs veide šelmišką šypsenėlę, – naktį.

Įdomu. Į kambarį įėjusi moteris buvo ne Koletė.

Visai nepanaši į Koletę.

Prieš jį stovėjo nedidukė tamsiaplaukė mergina. Rankose laikė suspaudusi rudą nudėvėtą knygų krepšį ir žvelgė su nuolankia baime akyse. Čeisas matė, kaip kraujas išteka jai iš skruostų ir karštu ryškiu nuoraudžiu nuspalvina kaklą.

– Labas rytas, – maloniai pasisveikino jis.

Užuot atsakiusi, mergina garsiai nurijo seiles.

– Prašom, – Čeisas ištiesė jai kairėje rankoje laikomą taurę. – Išgerkite. Atrodo, jums to reikia.

Jis.

Tai buvo jis. Aleksandra būtų bet kur jį atpažinusi. Tie bruožai buvo įsirižę į atmintį. Jis buvo neišdildomai gražus. Žaliomis šelmiškomis akimis, susitaršiusiais rusvais plaukais, o kreivas šypsnyks toks vylingas, kad net žmonių pilname kambaryje gali moteriai atimti protą.

Aleksandra susigriebė stovinti koja į koja (ji buvo per žemo ūgio atsistoti akis į akį) su pačiu tikriausiu Knygyno Viliūgu.

Labai tikru.

Jis buvo iki alkūnių užsiraitojęs rankoves, prasisagstęs marškinius, be kaklaskarės... Stengdamasi nespoksoti Aleksandra nuleido akis. Gerasis Dieve. Dar ir basas.

– Aš... aš... Atsiprašau, aš maniau, kad čia tarnų įėjimas. Tučtuojau išeisiu, – Aleksandra nunarino galvą meldama, kad jis jos neatpažintų. Jeigu ji kuo greičiau pasišalins, šis susidūrimas galbūt neturės pasekmių.

– Jūs nesuklydote, prieš porą savaitių čia dar vaikščiojo tarnai. Aš perėmiau šią vietą savo reikmėms. Čia bus savotiška džentelmeno slėptuvė.

Aleksandra apsidairė. Šio vyro *reikmės* perprasti buvo len-

gva. Gausiai prikrautas baras. Prabangus gulimasis krėslas. Tamsiai violetinės portjeros. Patiesalas, pasidarytas nunėrus kailį kažkokiam gauruotam padarui. Prie sienos pritaisyta elnio ragų kabykla.

O štai ir ji, minėtoji kojinė. Kabo ant elnio išsišakojusio rago smaigo it balta kapituliavimo vėliavėlė.

Taip, ji užklydo į kažkokį malonumų kalėjimą.

Aleksei pakirto kojas. Kaktą išmušė prakaitas.

– Akivaizdu, kad aš jums sutrukdžiau. Užėsiu kitą kartą, – ji dar tvirčiau suspaudė knygų krepšį ir pamėgino sprukti iš kambario.

Tačiau nuo šio vyro taip lengvai nepaspruksi. Jis buvo pernelyg aukštas ir greitas. Per daug raumeningas ir vyriškas. Mikliai žingtelėjęs jis užstojo Aleksei kelią link durų.

– Patikėkite, aš labai džiaugiuosi jus matydamas.

O aš džiaugčiausi, jeigu jūs niekada nebūtumėte manęs pamatęs.

Aleksė prisidengė ranka veidą ir nukreipė žvilgsnį į paveikslą, atremtą į sieną. Joje buvo pavaizduota moteris – visiškai nuoga, tik strategiškai prisidengusi vėduokle.

– Praėjusią savaitę palikau vizitinę kortelę. Noriu pasikalbėti su jūsų ūkvede ir pasiūlyti savo paslaugas.

– Taip, žinoma.

– Tada veikiausiai galite nukreipti mane pas ją.

– Su norinčiais pas mane dirbti aš visada kalbuosi pats. Išsiaiškinau, kad taip reikalai juda greičiau.

Aleksė atrodė nustebusi. Buvo neįprasta namų šeimininkui kalbėtis su tarnais... juo labiau su darbuotoja, kurios vienintelė pareiga būtų kartą per savaitę patikrinti laikrodžius ir suderinti juos pagal Grinvičą.

– Prašau atleisti. Aš neprisistačiau, – jis atsainiai linktelėjo galvą. – Čeisas Reinaudas.

Čeisas Reinaudas.

Ponas Čarlzas Reinaudas.

Ponia Aleksandra Reinaud.

Dėl Dievo meilės, liaukis!

Čeisas padėjo taurę į šalį ir nusišluostė delnus į kelnes.

– Mes tučtuoju galime aptarti jūsų įdarbinimo klausimą. Įsitaisykite patogiai.

Aleksė mieliau būtų virtusi nematoma. Ji ėmė slinkti į kitą kambario pusę, prie langų, nejučia svajodama pranykti už portjerų. Dar ir dėl to, kad ten ją nenumaldomai traukė žvilgantis žalvarinis prietaisas.

Ar tai gali būti?..

Taip. Praskleidusi baklažanų spalvos aksomo portjerą Aleksė aptiko savo vilčių patvirtinimą.

Teleskopą.

Nuo pat vaikystės nakties dangus žavėjo Aleksandrą. Gyvenimas tėvo prekiniame laive teikė nedaug pramogų saulei nusileidus. Ji taip dažnai skolindavosi iš tėvo žiūronus, kad šis galiausiai nupirko jai savus. Londone Aleksė tenkinosi sustumiamu kišeniniu teleskopu, kurį už šešiolika šilingų įsigijo didinamųjų lęšių šlifautojo dirbtuvėje.

Bet šis...

Šis, be abejo, buvo pats nuostabiausias iš visų, kokius kada nors lietė jos pirštai.

Aleksė instinktyviai pasilenkė ir pažvelgė pro okuliarą. Susivokė, kad prietaisas nukreiptas į namo kitapus gatvės mansardos langą. Be abejo, į jaunos dailios tarnaitės, o gal net dviejų, kambarėlį.

Tai buvo niekinga ir Aleksė nusuko teleskopą į žolyną viduryje aikštės. Vaje, galėtų stebėti kiekvieną iš žemės išlindusį gelsvai žalsvą žolės stiebelį.

Aleksei už nugaros dzingtelėjo stiklas į stiklą. Ji krūptelėjo, atšokdama nuo teleskopo jį pastūmė, prietaisas pasviro, kliudė netoliese stovinčią vazą, Aleksė puolė prie jos ir sugriebė prieš pat atsitrengiant į grindis. Puikus profesinių gebėjimų atskleidimas. *Tiesą sakant, aš atėjau ketindama pasiūlyti savo paslaugas ir parodyti, kaip elgtis su sudėtingais ir brangiais mechanizmais.*

– Atsiprašau, nenugirdau jūsų vardo, panele...

Aleksės liežuvis susimezgė jūrininko mazgu.

– Mauntbaten, – išlemeno ji. – Aleksandra Mauntbaten.

Tada Čeisas pakreipė galvą ir pažvelgė į ją. *Tikrai* pažiūrėjo tokiu pat įdėmiu žvilgsniu kaip anuomet knygyne.

Jos širdis praleido tvinksnį.

Aleksandra, žinoma, nesitikėjo sulaukti atsako į savo meilę. Geriausiai atveju: *Ar mes nebuvome kažkur susitikę?* Gal netgi: *A, taip. Knygyne, tiesa?*

– Malonu susipažinti, panele Mauntbaten.

O, jis visai neprisiminė jos.

Kokia sėkmė, – tarė sau Aleksė. Jeigu jis būtų ją prisiminęs, tai tik kaip nevikrią mikčiojančią knygų žiurkę, o ne susižavėjimo vertą būtybę. Jai tai tikrai į naudą. Gali nebešvaistyti laiko tuščioms svajonėms apie jį.

Būtų neprotinga dėl to nusivilti. Juo labiau jaustis įskaudintai.

Tačiau dėl šio vyro Aleksandra buvo visai pametusi protą. Ir *tikrai* jautėsi įskaudinta... šiek tiek. Tai buvo jos kvailumo įrodymas, niekais pavertęs išdidumą.

Čeisas nukraustė arbatos stalėlį: nuėmė žvakidę su nuvarvėjusiomis žvakėmis ir du tuščius brendžio stiklus. Tada čiupo ant elnio rago kabančią kojinę, kurį laiką dairėsi, kur ją padėti, pagaliau susuko į kamuoliuką ir pakišo po pagalve.

– Man tikrai reikia eiti, – tarė Aleksė. – Akivaizdu, kad aš jums sutrukdžiau, ir...

– Jūs man nesutrukdėte. Tai nesvarbu. – Jis patapšnojo per krėslo atlošą. – Prašom sėsti.

Aleksandra automatiškai užėmė pasiūlytą krėslą. Čeisas įsitaisė ant sofutės priešais ją. Iš to, kaip jis sudribo ant pagalvėlių, Aleksė padarė išvadą, kad šis baldas baisiai kenčia per jo aistringus pasimatymus.

Nors ir juokingos buvo jo pastangos atrodyti padoriai, Čeisas persibraukė ranka susitaršiusius rusvus plaukus.

– Reikia pasirūpinti dviem.

Laikrodžiais.

Žinoma, geriau sutelkti dėmesį į laikrodžius. Į tuos tiksinčius prietaisus su ciferblatais, krumpliaračiais ir skaičiais. Jie iki šiol padėdavo jai užsidirbti pragyvenimui, dėl jų ji belsdavosi į užpakalines namų duris Meifere, ieškodama naujų klientų. Ir į šituos namus Aleksandra atėjo ne pavėpsoti į šio vyro apžėlusią krūtinę, ne svarstyti, kodėl jis ryši juodą rankos raištį, ir ne skendėti kvailose fantazijose tikintis, kad jis čiups ją į glėbį, prisipažins visus tuos mėnesius kentėjęs žiaurias meilės kančias ir prisieks atsisakyti savo nuodėmingo gyvenimo, nes ji suteikianti jam vilties.

Aleksandra staigiai užvožė vaizduotės skrynelės dangtį, suveržė diržą, pakabino spyną, užrakino ir nustūmė nuo stataus skardžio.

Ji čia užėjo darbo reikalais.

– Nedaug ką galiu papasakoti, – tęsė Čeisas. – Jie buvo giminaičių perduodami iš rankų į rankas, kol galų gale praėjusį rudenį atiteko man.

Vadinasi, šeimos relikvijos.

– Tikriausiai jie labai brangūs.

– O taip, – santūriai patvirtino Čeisas. – Tikrai brangūs. Atvirai kalbant, nežinojau, ką daryti. Gavau kartu su teise į paveldėjimą.

– Paveldėjimą? – atkartėjo Aleksė.

– Belvuaro dvaro, – tarė jis, o kai Aleksė nieko nepasakė, pridūrė: – Ir hercogo titulo.

Aleksandra prapliupo juoku.

Hercogo? Ak, kaip Penė džiūgautų, kad atspėjo.

– Patikėkite, ir man tai atrodė nesąmonė, – tarė Čeisas. – Tiesą sakant, kol kas aš esu tik įpėdinis. Nuo tada, kai dėdė pasiligojo, man buvo užkrauta teisinė atsakomybė. Iš tos hercogystės vien tik pareigos, jokių privilegijų. – Jis beviltiškai mostelėjo ranka jos pusėn. – Pamokykite mane.

– A... atsiprašau?

– Galėčiau pasiteirauti, koks jūsų išsilavinimas, kokia patirtis, tačiau tai būtų tik laiko švaistymas. Jūs galite tiesiog parodyti savo gebėjimus.

Parodyti? Gal jis nori sužinoti, kaip veikia laikrodžio mechanizmas? Greičiausiai turi omenyje chronometrą. Ji galėtų paaiškinti, kodėl chronometras visada rodo tikslų laiką, o paprasti laikrodžiai gali per dieną atsilikti keletą minučių.

– Ką jūs turite omenyje?

Čeisas patraukė pečiais.

- Išmokykite to, ką jūsų manymu, man reikėtų išmokti. Aleksė nebeištverė. Ji užsidengė delnais veidą ir sudejavo. Jis iš karto palinko jos pusėn.
- Jūs blogai jaučiatės? Tikiuosi, nesergate šiltine.
- Tai iš nusivylimo. Aš tikėjausi ko kito. Ir kaip nepagalvoju...
- Čeisas kilstelėjo antakį.
- O ko jūs tikėjotės?
- Jums geriau to nežinoti. – *Aš nenoriu sakyti.*
- Bet aš noriu sužinoti.
- Ne, tikrai nereikia.
- Liaukitės. Toks atsikalbinėjimas tik verčia vyrą dar labiau smalsauti. Nagi, sakykite.
- Džentelmeno, – išpyškino Aleksė. – Aš tikėjausi, kad jūs būsite džentelmenas.
- Ir neklydote. Aš esu džentelmenas. Kada nors tapsiu peru.
- Aš ne tai turėjau galvoje. Maniau, jūs padorus ir garbingas džentelmenas.
- A, – tarė Čeisas. – Tada manėte klaidingai.
- Akivaizdu. Tik pažiūrėkite į save... – Aleksės žvilgsnis nuslydo žemyn, prie plačių pečių. Prie suglamžytų marškinių. Užkliuvo už intriguojančio vyriškos krūtinės trikampio, matomo pro prasegtą apykaklę. Oda toje vietoje buvo lygi ir įtempta, raumenų kontūrai ryškūs...
- O ji atvirai spoksojo į šį vyrą.
- Pažiūrėkite, kaip čia viskas atrodo. Vyno taurės paliktos ant stalo. Kambaryje dar jaučiamas kvėpalų aromatas. Argi gali džentelmenas vesti darbo pokalbį tokioje... – ieškodama tinkamų žodžių Aleksė parodė į juos supančią aplinką, – geidulių pritvinkusioje irštvoje.

– Geidulių Irštva, – linksmi pakartojo Čeisas. – O, man tai patinka. Liepsiu išgraviruoti šį pavadinimą ant plokštelės virš durų.

– Dabar jūs suprantate, kaip baisiai aš apsirikau, – žodžiai liejosi iš burnos nesulaikomu srautu, Aleksė nebūtų galėjusi sugrūsti jų į butelį. Juo labiau surasti kamščio. – Atidarydama duris aš buvau tikra kvailė, nes tikėjausi ko kito. Vyliausi pamatyti vyrą, kuris nė už ką neleistų damai, mūvinčiai tik vieną kojine, eiti per Londoną, ir kuriam tai neatrodo *nesvarbu*. Kojinės yra labai svarbios, pone Reinaudai. Jas mūvinčios moterys – taip pat. – Aleksė nusivylusi parodė į jo gedulingą rankos raištį. – Ir taip elgiatės, nors jums gedulas.

– Tai aš galiu paaiškinti.

– Nieko nereikia aiškinti. Man jau ir taip visko per akis, – ji papurtė galvą. – O dar tas teleskopas.

– Palaukite minutėlę, – Čeisas atsisėdo tiesiai. – Kuo jums užkliuvo teleskopas?

– Šis prietaisas, – parodė ji ištiesusi ranką, – yra autentiškas Dolondo teleskopas su 46 colių achromatiniu trigubu objektyvu ir $3\frac{3}{4}$ colio apertūra. Korpusas iš poliruoto medžio, vamzdžiai žalvariniai. Žemės objektus jis gali padidinti daugiau kaip šešiasdešimt kartų, o dangaus kūnus – iki šimto aštuoniasdešimt kartų. Apie tokį prietaisą daugybė žmonių gali tik pasvajoti, o jūs leidžiate jam rinkti dulkes. Tai... tai neapsakomai skaudina.

Tikrai skaudino.

Tačiau kaltinti Aleksė galėjo tik save. Viskas jau tada buvo kaip ant delno. Jo prastas literatūrinis skonis. Žavinga šypsena siunčia tokius pažadus, kokių joks vyras nesirengia tesėti. O

dar tos akys... Jos buvo sklidinios kažkokių stipriai veikiančių ir protą jaukiančių kerų, bet jis vis tiek vaikščiojo po knygynus atsitrenkdamas į jaunas moteris, lyg nežinotų, kad tokias akis derėtų slėpti po skrybėle plačiais kraštais.

Aleksė guodėsi mintimi, kad, vos jai išėjus, jis pamirš šį pokalbį, kaip pamiršo pirmąjį jų dviejų susitikimą.

– Dėkoju, pone Reinaudai. Šiandien jūs suteikėte *man* labai svarbią pamoką. – Ji sunkiai atsiduso ir nukreipė žvilgsnį į sieną. – Elnio ragai. Ar aš teisi?

Ilgokai patylėjęs Čeisas tyliai švilptelėjo.

Aleksė pakilo ir ištiesė ranką prie knygų krepšio.

– Nelydėkite, pati išeisiu.

– O ne, jokių būdu, – Čeisas atsistojo. – Buvo nuostabu, panele Mauntbaten.

– Ką?

– Neturiu jums nė menkiausio priekaišto. Labai norėčiau jus pasamdyti.

Galbūt ji vis dėlto suklydo. Ko gero, jis visai ne Knygyno Viliūgas, o Knygyno Beprotis.

Tada jis priėjo ir padarė visiškai nesuvokiamą dalyką. Pažvelgė jai į akis, nusišypsojo parodydamas mirtinai pavojingą skruosto duobutę ir ištarė žodžius, kuriuos išgirsti iš jo Aleksė kvailai tikėjosi.

– Kaip tik tokios kaip jūs, – tarė jis, – aš ir ieškojau. Todėl jokių būdu neleisiu jums išeiti.

O.

O *Viešpatie*.

– Tad eikime. Mano globotinės labai apsidžiaugs galėdamos susipažinti su naująja guvernante.

2

Guvernante?

Aleksandra neteko amo.

– Palydėsiu jus į viršų. – Rodydamas vyrišką pasitikėjimą savimi ponas Reinaudas paėmė iš jos knygų krepšį. Išlaisvindamas nuo nešulio palietė jai plaštaką. Lengvas šiltas prisilietimas sujaukė jai smegenis. O jis pasisuko ir nužingsniavo į kambario gilumą. – Prašom čia.

Pasitrynusi nutirpusias rankas Aleksandra nusekė iš pasokos. Kas jai beliko? Jis paėmė jos knygų krepšį... jame buvo chronometras, sąskaitos klientams ir darbo grafikas. Jos pragyvenimas tiesiogine prasme buvo atsidūręs šio vyro rankose.

– Pone Reinaudai, aš...

– Tai Rozamunda ir Deizė. Atitinkamai dešimties ir septynerių metų. Seserys.

– Pone Reinaudai, gal mes galime...

Jis nusivedė ją per virtuvę, užlipo laiptais. Aleksandra nusekė paskui jį antro aukšto koridoriumi, kurio sienos buvo išmuštos dryžuotu skaisčiai žaliu šilku. Iš minkšto pagrindo po kojomis ji spėjo, kad koridoriaus grindys išklotos debesimis.

Dėl darbo pobūdžio jai buvo atviros daugelio prašmatnių namų durys Londone, tačiau ji nepaliovė žavėtis jų prabanga.

Šeimnininkas užvedė ją pagrindiniais laiptais, žengdamas ant kas antro laiptelio.

– Jų pavardė Feirfaks, greičiausiai ji suteikta įtėvio. Mergaitės yra nesantuokiniai vaikai. Kažkoks tolimas giminaitis užtaisė dvi pavainikes ir paliko auginti dvaro savininkui.

Jiems lipant vieną laiptų maršą po kito, Aleksandra vos spėjo iš paskos ir negalėjo pakeisti pokalbio temos.

– Atėjus rudens semestru, aš išsiųsiu jas į internatinę mokyklą, – tarė ponas Reinaudas ir su nuovargiu balse pridūrė: – Tikiuosi, man pavyks įsiteikti kokiai nors padoriai mokyklai, kad jas priimtų.

Pagaliau juodu pasiekė viršutinį namo aukštą. Aleksė puolė į priekį ir sugriebė jam už rankovės.

– Pone Reinaudai, įvyko nesusipratimas. Rimtas nesusipratimas.

– Visai ne. Mudu puikiai supratome vienas kitą. Aš esu apgailėtinas, vargu ar mane galima pavadinti džentelmenu, kaip jūs ir sakėte. Bet tikrai nesu kvailys. Apačioje jūs kaip reikiant davėte man pylos, esu sužavėtas. Mergaitėms reikia tvirtos rankos. Drausmės. Aš tikrai neišmokysiu jų tinkamai elgtis. Bet jūs, panele Mauntbaten... esate gimusi šiam darbui. – Jis pamojo į koridorių, iš kurio durys vedė į kambarius. – Jūs, žinoma, turėsite atskirą miegamąjį. Vaikų kambarys štai čia.

– Palaukite...

– Štai ir atėjome, – jis energingai atvėrė duris.

Aleksandros smegenys atsisakė suprasti tai, ką ji išvydo prieš akis. Dvi geltonplaukės mergaitės stovėjo abipus lovos. Nuostabios lovos. Didžiulės, su keturiais paausiuotais stulpais, levandų spalvos baldakimu iš nėrinių ir priderintomis lovos užuolaidomis, atitrauktomis ir surištomis rožinėmis virvelėmis. Tokia lova – kiekvienos mergaitės svajonė. Tačiau tai, kas ant jos, priligo košmarui. Baltutėlė patalynė buvo ištepta ryškiai raudonais dryžiais ir dėmėmis.

– Pavėlavote, – tarė į juos atsisukusi jaunėlė, jos veidelis buvo šiurpiai rimtas. – Ji mirė.

– Prakeikimas, – ponas Reinaudas sunkiai atsiduso. – Ir vėl.

Sudomino? Pirkite knygą **IEŠKOMA: GUVERNANTĖ**
ir skaitykite istoriją iki pabaigos.

Netikra guvernantė

Kai pagrindinis pragyvenimo šaltinis išsprūsta iš rankų, Aleksandra Mauntbaten imasi neįveikiamos užduoties: dvi pašėlusias našlaites paversti gerai išauklėtomis jaunomis ledi. Mergaitėms nereikia muštro – joms reikia mylinčios šeimos. Tačiau pabandyk tai išaiškinti jų globėjui Čeisui Reinaudui, būsimajam hercogui ir Londono damų geidžiamam meilužiui. Aleksandra privalo kaip nors pasiekti šio vyro širdį... nerizikuodama prarasti savosios.

Ljudnai pagarsėjęs viliūgas

Kaip ir kiekvienas tikras palaidūnas, Čeisas laikosi taisyklės: neprisirišti. O kai užsispyrusi nedidelio ūgio guvernantė pamėgina jį pakeisti, jis nusprendžia ją pamokyti... malonumų. Ir taip įrodyti, jog yra nesutramdomas. Tačiau Aleksandra kitokia, nei Čeisas tikėjosi. Ji protinga, nuovoki, ugninga. Ir atsisako žvelgti į jį kaip į beviltišką vyrą. Netrukus Čeiso širdį juosiančios sienos ima aižėti... nes kyla pavojus įsimylėti.